

	WWW.INKY.SK		
	PRJAJŤ-ZIŤ-SLAVIŤ-ODOVZDAŤ	Láska je kresťanstvom	227/2006
	<small>Súčasť seriálu</small>	<small>Tematický okruh</small>	<small>Poradové číslo</small>
A ZAČÍNA SA ŽIVOT...			Mar. 2006

„⁸ Kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi. Žite ako deti svetla! ⁹ Ovocie svetla je v každej dobrote, spravodlivosti a pravde. ¹⁰ Skúmajte, čo sa páči Pánovi, ¹¹ a nemajte účasť na jalových skutkoch tmy, radšej ich odhaľujte!“

(Ef 5,8–11)

Milí bratia a sestry!

Tak sme sa teda obrátili. Uverili sme, zažili sme bázeň pred Pánom, zamilovali sme sa, odhodlali sme sa prekročiť púšť – a teraz vstupujeme do kresťanského života. **Čo si ale máme pod slovami „kresťanský život“, či „kresťanstvo“ predstaviť?** Čo je to vlastne zač? Ľudia si pod tým zvyčajne dosť hmlisto predstavia niečo ako dlhé modlenie sa, vysedávanie v kostole, doma sliepňanie nad zodratou Bibliou, nejaké zapieranie sa, odriekanie... Majú pravdu? Alebo nie?

Pohania napríklad považovali náboženstvo za umenie, ktorým sa dá získať priazeň a odvrátiť hnev bohov. Obširnejšie sme si o tom hovorili v katechéze 217. Preto nakoniec uznali za vhodné vytvoriť skupinu kňazov – profesionálov, ktorí sa v inštitúciách, nazývaných chrámy, profesionálne starali o blaho a dobrú náladu bohov a prípadne fungovali aj ako tlmočníci medzi bohmi a ľuďmi. Všetko toto s ich pomocou zabezpečoval dobre premazaný mechanizmus rituálov, obiet, ceremónií, procesií, darov a výstavných svätých. Ale takýto „chrámový model“ bol pre kresťanov zbytočný. Nepotrebovali si nakláňať Boha, ani odvracať Jeho hnev, vedeli totiž, že Boh ich miluje a seba samého vydal za nich! A vedeli aj to, že im daroval svojho Ducha a prostredníctvom Neho mali všetci v Kristovi prístup k Otcovi (Ef 2,18; 1 Jn 2,27). Nepotrebovali teda žiadnych prostredníkov, veštcov, ani haruspikov, či delfské Pýthie...

To zase na Východe ovládala myseľ ľudí predstava karmy. Človek dostane iba to, čo si zaslúži. Všetko zlo si musí do posledného centa odtrpieť a všetko dobro si musí zaslúžiť dobrými skutkami a askézou, pred ktorou sa musia skloniť aj bohovia. Život je teda o získavaní zásluh, za ktoré si môžeme „kúpiť“ lepší budúci život a nakoniec aj spásu – nirvánu. Lenže ani tento model nie je pre kresťanov použiteľný. Sú predsa spasení a to zadarmo, z čirej Lásky Boha a nie pre svoje nejaké skutky (2 Tim 1,9)! Takže zmysel života ako zbieranie zásluh a snaha zaslúžiť si spásu je z kresťanského hľadiska o ničom.

Šamani, mágovia a okultisti zase zasväcovali svoj život tomu, aby objavili spôsob, ako sa dorozumieť s duchmi, či božstvami a ako získať moc nad duchovnými silami. Ale to je tiež nanič. Načo hľadať nejaký iný komunikačný kanál s Bohom, nejaké špiritistické stolčeky a médiá, keď je tu Duch Svätý, ktorý vyučuje a s ktorým sa dá normálne rozprávať? A načo hľadať na Boha nejaké „magické páčidlá“, keď stačí celkom obyčajne a s dôverou poprosiť?

Nemusíme si teda Boha nijako nakláňať, ani uzmierovať, nemusíme si získavať žiadne zásluhy, ktoré by viedli

k odmene spásy, nie sme odkázaní na pátranie po tajomných a „ezoterických“ kanáloch kontaktu s Bohom a pôsobenia na Neho... tak **čo potom vlastne tvorí náplň „praktizovania kresťanstva“???**

V podstate len jedno: **STAŤ SA TÝM, ČÍM UŽ SME...** Vážne! Pochopme to správne:

- **Boh nás už prijal za svojich synov a dcéry** a už nám daroval svojho Ducha. Už sme Božie deti a už nám patrí Kráľovstvo. Všetko toto už Boh urobil.

- **Teraz je už len na nás, aby sme prijali túto novú IDENTITU,** ktorú nám Boh daroval. Aby sme si proste povedali niečo v tomto štýle: „Tak teda dobre, ja to beriem! Ja tým synom Boha teda budem!“ A hotovo!

A TÝM JE DANÝ RAZ A NAVŽDY OBSAH KRESŤANSKÉHO ŽIVOTA A OBSAH PRAKTIZOVANIA KRESŤANSTVA: BYŤ BOŽÍM SYNOM (BOŽOU DCÉROU).

A to nás privádza k podobnej otázke, ktorú si položí každý človek, ktorý sa zrazu a nečakane dostane do nejakej úplne novej funkcie a nečakaného postavenia. A otázka znie:

„ČO JE VLASTNE NÁPLŇOU PRÁCE BOŽIEHO SYNA?“

A odpovedí nachádzame hneď tony a tony. Napríklad:

- „*Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal a dokončiť jeho dielo,*“ (Jn 4,34) hovorí Boží Syn par excellence Ježiš Kristus. A aké je to dielo? No predsa aj to je jasné:

- „¹⁶ *Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.* ¹⁷ *Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil.*“ (Jn 3,16n). Poslaním Syna je teda stať vedľa svojho Otca, pracovať s Ním na Jeho diele a týmto dielom je záchrana každého jedného človeka. Na základe toho Ježiš definuje svoje poslanie Božieho Syna na tomto svete:

- „*Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu ¹⁹ a ohlásiť Pánov milostivý rok.*“ (Lk 4,17–19). A jasne definuje aj metódu, ktorou tento cieľ dosahuje: „*Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých.*“ (Mk 10,45). A inde: „*Podme inde, do susedných dedín, aby som aj tam kázal, veď na to som prišiel.*“ ³⁹ *A chodil po celej Galilei, kázal v ich synagógach a vyhánal zlých duchov.*“ (Mk 1,38n).

A máme to. **Poslanie Božieho syna a Božej dcéry je teda nasledovné:**

1) Milovať ako Boh a stať sa tak takým ako Boh, lebo Boh je Láska. Presne ako hovorí Písmo: „¹² *Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno,* ¹³ *čo sa nenarodili ani z krvi ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha.* ... ⁷ *Milovaní, milujme sa navzájom, lebo láska je z Boha a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a pozná Boha.*“ (Jn 1,12; 1 Jn 4,7). Byť Božím synom znamená stať sa láskou tak, ako je Boh Láskou.

2) **Táto Láska sa potom navonok prejavuje službou človekovi – každému človekovi, bez rozdielu – a prácou na jeho šťastí, na jeho záchrane a spáse.** „¹⁶ Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní dávať život za bratov. ¹⁷ Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska? ¹⁸ Deti moje, nemilujeme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou. ¹⁹ Podľa toho poznáme, že sme z pravdy, a upokojíme si pred ním srdce.“ (1 Jn 3,16–19), hovorí Ján Evanjelista vo svojom liste. A **toto je podstata kresťanstva a jeho „praktikovania“**. Presne podľa Ježišových slov: „³⁴ Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás. ³⁵ Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“ (Jn 13,34n). Nič viac a nič menej.

Kresťanstvo, kresťanská bohoslužba, praktizovanie kresťanstva – všetky tieto slová a pojmy sa dajú zhrnúť do jediného-jedného pravidla: „⁸ *Nebudte nikomu nič dlžní, okrem toho, aby ste sa navzájom milovali: veď kto miluje blížneho, vyplnil zákon.* ⁹ *Lebo: Nescudzoložiť! Nezabiješ! Nepokradneš! Nepožiadáš! a ktorékoľvek iné prikázanie je zahrnuté v tomto slove: Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!* ¹⁰ *Láska nerobí zle blížnemu; teda naplnením zákona je láska.*“ (Rim 13,8–10). **Láska je všetko, bez Lásky kresťanstvo nie je nič! Vôbec nič!**

Spomínate si ešte na slová Tertuliána vo svojej apológii? Hovoril: „*Nejsme ani brahmáni ani nazí indiční učiteľé ani poustevníci ani životní ztroskotanci. ... Neodmítáme pomáhať jak lidem tak bohům, když o to budou prosit. Nedomnívám se, že pomoc má být poskytována jiným než těm, kteří o to budou prosit. Ať tedy zdvihne Jupiter ruku a dostane také. Naše milosrdenství dává na ulicích více než vaše náboženství ve chrámech.*“ (Apologeticum, XLII). Pohanía sa zatvárajú v chrámoch a bráhmáni v pustovniach, ale Boží synovia a dcéry konajú dielo svojho Otca a tým je láska, prejavujúca sa službou. Čo k tomu dodať?

DO PRAXE:

- **Prijmite svoju novú identitu.** Boh nás povolal, aby sme sa stali Jeho deťmi, Jeho synmi a dcérami a tak sa úplne „zbožštili v Sláve“ (KKC 398) a stali sa takí, ako Boh. Teraz sme na ľahu my, aby sme túto novú identitu aj prijali, osvojili si ju a stali sa tým, čím v Bohu už sme: Božími synmi a dcérami. Kresťanstvo je vskutku o zmene identity!

- **Prijmite nové poslanie a nový zmysel života.** Pretože: Ak sme Boží synovia a dcéry a ak náš domov a vlasť je v Nebi, tak potom čo hľadáme tu, dole, na Zemi, kde sme vlastne iba cudzinci? A odpoveď znie: Poslanie! Samozrejme! Sme tu s poslaním. **Sme tu kvôli poslaniu a tým nie je nič iné, než zachrániť a spasit' celý svet!** Tak to hovorí Ježiš, keď nás poveruje: „*Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu.* ¹⁶ *Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený.*“ (Mk 16,15n).

- **Nástrojom tejto služby je krajná Láska, prejavujúca sa službou.** Láska neovláda, ani nediriguje iného človeka. Ježiš to nikdy nerobil a aj nám dal jasný príklad. Spomeňte si na Jeho slová: „*Viete, že vládcovia národov panujú nad nimi a mocnári im dávajú cítiť svoju moc.* ²⁶ *Medzi vami to tak nebude. Ale kto sa medzi vami bude chcieť stať veľkým, bude vašim služobníkom.* ²⁷ *A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude vašim sluhom.* ²⁸ *Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa*

obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých.“ (Mt 20,25–28). Našou úlohou je milovať ľudí tak, ako sme aj my sami Bohom milovaní, aby títo ľudia cez nás zakúsili Lásku Boha a aby ich táto Láska nakoniec „zlomila“ a pomohla im uveriť, obrátiť sa a prijať uzdravenie a nový Život od Boha samého.

- **Prijmite tento fakt!** Na začiatok úplne postačí, ak prijmete fakt, že **TOTO JE KRESŤANSTVO!** Že proste kresťana nerobí kresťanom to, že číta Bibliu, dlho sa modlí a kričí „Halleluja!“, ani to, že chodí na stretká, konferencie a semináre, dlhé hodiny vášnivo diskutuje o tom, kto napísal Evanjeliá a denne vysedáva v kostole. Dokonca ani to, že je slušný človek a statočne si žije svoj život a nikomu neškodí a neublízuje, ba dokonca občas aj niekomu, keď treba, pomôže. To je všetko pekné a krásne a *ku* kresťanstvo to (väčšinou aj) patrí, ale samo osebe to kresťanstvom *nie je!* Kresťanstvom a jeho náplňou je to, že ste Božím synom (dcérou) a to znamená, že ste ako Boh a to znamená, že milujete ako Boh a to znamená, že aj konáte ako Boh: slúžite a kladiete svoj život z Lásky za všetkých ľudí, pretože práve *toto* koná Boh! A táto Láska je v kresťanstve *všetkým*, alfou i omegou. **ONA JE kresťanstvom!**

- **Svet je pre Vás školou.** Berte to tak, že tento svet je ako veľká univerzita a Vy v nej študujete odbor „Boží syn (dcéra)“. Vaša jediná úloha na tomto svete je naučiť sa milovať ako Boh a klásť svoj život z lásky práve tak, ako Boh. Musíte sa naučiť byť ako Boh, aby ste potom – keď skončíte školu a odídete do Večnosti, domov, do Neba – mohli naplno zaujať svoje Bohom darované a od Boha zdedené miesto Božieho syna (dcéry) v kruhu Lásky Trojice. Skúste si to teraz dobre uvedomiť: **Váš život na tomto svete má len jeden-jediný zmysel, len jediný cieľ a je len jedna vec, na ktorej naozaj záleží a tou je: NAUČIŤ SA MILOVAŤ AKO BOH.** To je všetko. Okrem toho už nič nejestvuje. Všetko ostatné je nepodstatné. Nedôležité. Nezáleží, kde pracujete, čo si obliekate, ako sa voláte, kde bývate, ani čo dokázate. Nezáleží, koľko rokov žijete ani ako dlho ešte budete žiť. Záleží len a jedine na tom, ako milujete! Nakoľko ste sa už naučili milovať ako Boh! Všetky tie ostatné nepodstatné prkotinky nadobúdajú hodnotu, alebo ju naopak úplne strácajú jedine vo vzťahu k tomu, nakoľko Vám pomáhajú, či nepomáhajú v tomto jedinom diele, jedinom poslaní, vo Vašej jedinej *skutočnej práci*: naučiť sa milovať a naučiť sa položiť svoj život tak, ako Boh! Je to jasné?

- **Jedinečnosť kresťanstva** je v tom, že zatiaľ čo pohanía sa „nábožensky realizovali“ obradmi, chrámami, bohoslužbami a rituálmi, a zatiaľ čo ďalší sa realizovali hľadaním rôznych ciest dorozumievania sa s bohmi, či zbieraním zásluh; kresťania, ktorí nič z toho nepotrebovali, vnímali ako zmysel a podstatu svojho „náboženského realizovania sa“ učenie sa byť, žiť, konať a milovať ako Boh a tak si naplno osvojiť darované postavenie dieťaťa a dediča Boha.

- **A ešte raz: TOTO JE KRESŤANSTVO! Toto a nič iné!** Amen! Nezabudnite! Pokušenie postaviť do centra kresťanstva niečo iné – napríklad modlenie sa, alebo účasť na bohoslužbách – je krokom späť, do pohanstva! Ako hovorí sv. Ignác Brančaninov: „*Tí, čo sa nepostia, nemodlia, nečítajú Písmo, nechodia do kostola, nespievajú piesne, nevystierajú sa pred oltárom, neklaňajú sa, nedodržia poklonu, nezachovávajú ticho - sú zvieratá... Tí, čo by urobili z týchto asketických prostriedkov základ viery, nezostanú zvermi, stanú sa démonmi.*“

Váš Inky